

Alkotmánybíróság részére

Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/852-2/2019	
Érkezett: 2019 JÚN 24.	
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	db

A T. Alkotmánybíróság 2019. május 23-án kelt és indítványozó jogi képviselőjének 2019. május 31. napján megérkezett, IV/852-1/2019. számú hiánypótlási felhívásának eleget téve az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő egységes szerkezetben.

I. A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Indítványozó 2011. december 31. napján III. csoportú rokkantsági nyugdíjban részesült, mely ellátás a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvény (továbbiakban: Mmtv.) 32. §. (1) bekezdés b) pontja alapján 2012. január 1. napjától rokkantsági ellátásként került továbbfolyósításra.

Indítványozó 2016. május 13. napján kelt beadványában kérelmet intézett az elsőfokú társadalombiztosítási szervhez a komplex minősítés és az eredményéről szóló hatósági bizonyítvány kiadása iránt. A komplex minősítés elvégzésére az indítványozó közgyógyellátásra jogosító igazolvány lejárt miatt volt szükség.

Az indítványozó 2016. június 15. napján elsőfokú hatósághoz érkezett kérelme alapján a Zala Megyei Kormányhivatal a 2017. június 27. napján kelt 88-2-00945/2016/7. számú hatósági bizonyítványt állította ki az indítványozó részére, amelyben az indítványozó egészségi állapotának mértékét 30 %-osnak véleményezte 2015. december 13. napjától azzal, hogy állapota alapján D minősítési kategóriába tartozik. A Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal 89-2-07682/2016/6. számú hatósági bizonyítványt megváltoztatta, indítványozó egészségi állapotának mértékét 29 %-ra, (2016.06.13.-ai vélelmezhetőséggel) míg minősítési kategóriáját E kategóriára módosította.

Az indítványozó a 2016. június 27. napján kelt 88-2-00945/2016/8 számú határozatával 2016. június 28. napjától rokkantsági ellátást állapított meg a felperes részére havi 87.050 forint összegben azzal, hogy a felperes egészségi állapot mértéke 30 %-os, mely állapot alapján D minősítési kategóriába tartozik.

A másodfokon eljáró Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal, mint másodfokú hatóság az elsőfokú határozatát megváltoztatta és az indítványozó részére rokkantsági ellátást állapított meg a 2012. január 1. napjától folyósított rokkantsági ellátás egyidejű megszüntetésével.

Az ellátás folyósításának kezdetét 2016. június 28. napjában, míg összegét 93.745 Ft-ban állapította meg azzal, hogy az indítványozó egészségi állapotának mértéke 29 %-os, mely állapot alapján E minősítési csoportba tartozik 2016. január 13. napjától vélelmezhetően.

Indítványozó 2016. november 4. napján kelt „fellebbezés” elnevezésű iratával a másodfokú hatóság 89-2-107682/2016 számú határozatának bírósági felülvizsgálatát kezdeményezte.

A keresetében előadta, hogy mind az elsőfokú, mind a másodfokú hatóság tévesen értelmezte a komplex felülvizsgálat lefolytatása iránti kérelmet, ugyanis az nem felülvizsgálatként tekintendő, hanem új kérelemként kellett volna azt értékelni. A Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.229/2016/9. számú ítéletével az Indítványozó keresetét elutasította.

A Kúria az Mfv. III. 10. 417/2017/3. számú ítéletében hatályon kívül helyezte a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.229/2016/9. számú ítéletét, valamint az elsőfokú és másodfokú szerv fent megjelölt határozatait hatályon kívül helyezte.

Indítványozó 2017. november 3. napján újfent kérelmet nyújtott be a rokkantsági ellátásának megállapítása iránt, miután a Kúria a jogsértő ítélet alapját képező határozatokat is hatályon kívül helyezte. A Zala Megyei Kormányhivatal Zalaegerszegi Járási Hivatala 88-2-000945/2016/12. ügyszámú, 2017. december 18-án kelt határozatával 2016. június 28. napjától rokkantsági ellátást állapított meg, melynek havi összege: 93.745 Ft.

Indítványozó a határozattal szemben fellebbezéssel élt, mivel álláspontja szerint az elsőfokú hatóság határozathozatalkor figyelmen kívül hagyta a 2016. május 1. napjától hatályos jogszabályokat és a rokkantsági ellátást is az Mmtv. 14. §. (4) bekezdése és az Mmtv. 19. §. (2a) alapján kellett volna megállapítani.

A Győr-Moson- Sopron Megyei Kormányhivatal 94-2-00015/2018/1. határozatával megváltoztatta az elsőfokú szerv határozatát és Indítványozónak 94.495 Ft összegű havi rokkantsági ellátást állapított meg azzal, hogy az első folyósítás kezdete 2017. december 19. napja.

Indítványozó a fenti határozat felülvizsgálatát kezdeményezte a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon, amely az Indítványozó keresetét **2.K.27.069/2018/9. számú ítéletével elutasította.**

Az Indítványozó a fenti ítélet Kp. 115. §. (1) bekezdése szerinti felülvizsgálatát kezdeményezte a Kúrián, amely az Indítványozó felülvizsgálati kérelmét Kfv. X. 37.257/2019/2. számú végzésével visszautasította, mellyel így az Indítványozó a bírósági ítélettel szembeni valamennyi jogorvoslati lehetőségét kimerítette.

II. Igazolási kérelem

Az Indítványozó jogi képviselője 2018. december 31. napján kapta meg a felülvizsgálni kért ítéletet elektronikus úton. Az ítélettel szemben Indítványozó 2019. január 22 napján felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriára. A Kúriai felülvizsgálattal egyidejűleg alkotmányjogi panasz nem került benyújtásra, mivel az Indítványozó bízott a felülvizsgálati kérelmének pozitív elbírálásában. A Kúria **Kfv. X. 37.257/2019/2. számú végzése 2019. április 25. napján került kézbesítésre elektronikusan az Indítványozói jogi képviselő részére.**

Indítványozó az alkotmánybírósági panasz benyújtásának az ítélet átvételétől számított 60 napon belül történő benyújtásának elmaradását azzal igazolja, hogy a Kúria végzésének átvételekor került abba a helyzetbe, hogy alkotmányjogi panasz benyújtását kelljen eszközölnie, hiszen utolsó jogorvoslatként már kizárólag alkotmányjogi panasszal élhet.

Indítványozó kijelenti, hogy az Abtv. 30. §. (3) bekezdése szerinti 15 napos, igazolási kérelem benyújtására nyitva álló határidőt megtartotta.

III. Indítványozó érdekeltségének bizonyítása

Az alkotmánybírósági panasz benyújtójának személye egyezik a perben Indítványozói pozícióban lévő személlyel, akit ugyanazon jogi képviselő képvisel az alkotmányjogi panasz benyújtása során, mint a közigazgatási perben.

Indítványozó:

IV. Indokolás

Az Indítványozó megítélése szerint az alkotmányjogi panaszban megjelölt alapjogsértések alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vetnek fel, így ez megalapozza a befogadásának indokoltságát.

A társadalombiztosítási határozatok meghozatala során a közigazgatási szervek teljes mértékben figyelmen kívül hagyták a hivatkozott Kúriai ítéletben foglaltakat. A másodfokú hatóság határozata, valamint a panasszal érintett ítélet is tartalmazza, hogy nem történt ismételt eljárás, így az indítványozó új kérelmét felülvizsgálatnak minősítették. A Kúria a jogsértő határozatokat is hatályon kívül helyezte, így fogalmilag kizárta a felülvizsgálat, kizárólag új minősítés iránti kérelemként fogadhatták volna be indítványozó kérelmét.

Az első alapjogsértést azzal indokolja az Indítványozó, hogy az elsőfokon eljáró társadalombiztosítási szerv határozatával szembeni fellebbezését 2017. december 27-én nyújtotta be, míg a másodfokú társadalombiztosítási szerv, Győr-Moson-Sopron Megyei Kormányhivatal határozata 4 hónappal később, csak 2018. április 5-én kelt, amelyet Indítványozó 2018. április 13-án kapott kézhez.

A másodfokú hatóság ezzel megsértette az Alaptörvény XXIV. cikkének (1) bekezdésében foglalt kötelezettségét, hiszen a 4 hónap alatti döntéshozatal az irányadó jogszabályokra tekintettel semmiképpen nem nevezhető ésszerű határidőn belülnek, ugyanis ezen idő alatt hiánypótlás az Indítványozó részére nem érkezett, egyéb bizonyítás lefolytatása nem volt szükséges.

A Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak, így egy eleve olyan határozat felülvizsgálatáról kellett döntenie, amely Indítványozó meglátása szerint alapjogsértő.

Az elsőfokú bíróság a perben az okiratokat értékelte és a tényállást a rendelkezésre álló iratok alapján hozta meg. A bíróság felhívása ellenére alperes nem tudott olyan releváns iratokat csatolni, mely a tényállás tisztázását elősegítette volna, a tárgyalásokon egy alkalommal sem képviseltette magát, egyéb nyilatkozatot nem tett. Indítványozó a tényállás tisztázásához és az állításait alátámasztó iratokat csatolta a periratok közé, így azok rendelkezésre állnak.

Az elsőfokú ítélet megjelölte indoklásában az Mmtv. 14. §. (1a) bekezdését, miszerint a 2017. november 3. napján benyújtott kérelme felülvizsgálatnak minősül, nem pedig új kérelemnek. A Kúria az **Mfv. III. 10. 417/2017/3. számú ítéletével hatályon kívül helyezte a társadalombiztosítási határozatokat, amely alapján az indítványozó az ellátását kapta, így újonnan kezdeményezte a rokkantsági ellátásának megállapítását.**

Ezt az új eljárásban a társadalombiztosítási szervek és az elsőfokú bíróság tévesen értelmezték indítványozó kérelmét, így ismételten jogszabálysértő határozatok és azok helyben hagyásával, jogszabálysértő ítéletek születtek. Erre tekintettel jogszabálysértő módon kizártnak minősítette indítványozónál az elsőfokú bíróság az Mmtv. 14. §. (4) bekezdésének alkalmazását.

Az elsőfokú ítélet és a társadalombiztosítási határozatok is hivatkoznak az Mmtv. 19. §. (1) bekezdésére, mint a komplex minősítés során megállapított körülményekre vonatkozó felülvizsgálatra, azonban ismételten meg kívánom jegyezni, hogy az indítványozó az egészségi állapota kapcsán felülvizsgálati kérelmet nem nyújtott be. A Kúria Mfv. III. 10. 417/2017/3. számú ítélete is kimondta, hogy a periratok közé csatolt hatósági bizonyítványok jogerősek, indítványozó egészségi állapotát nem kell felülvizsgálni.

Az elsőfokú ítélet tévesen tartalmazza az Mmtv. 15. §. (1) bekezdésének hivatkozását, mivel az Mmtv. 11. §. (1) bekezdésének módosulása értelmében a rokkantsági ellátás a jogosultsági feltételek napjától, de legkorábban a kérelem benyújtásának napját megelőző hatodik hónap első napjától állapítható meg.

Indítványozó az másodfokú határozata elleni felülvizsgálati kérelemben (bíróági keresetében) jelezte, hogy komplex minősítés alapján 2015. december 13-tól 2016. június 12. napjától járó D minősítési kategóriának megfelelően járó juttatását az másodfokú hatóság elvette.

A másodfokú hatóság a határozat megváltoztatásával visszamenőleges hatállyal felülírta az Indítványozó 2016. június 28. napjától való rokkantsági ellátásra jogosultságát és 2017. december 18. napjával állapította meg az új rokkantsági ellátást, amely sérelmes az Indítványozóra nézve.

Hátrányos megkülönböztetést alkalmazott az indítványozóval szemben a másodfokú hatóság továbbá, amikor nem vette figyelembe a jövedelemszámításnál, hogy az indítványozó a kérelem benyújtásakor már nyugdíjaskorúnak számított, akár nyugdíjként is kérhette volna az ellátás továbbfolyósítását és ugyanolyan elv alapján számolták jövedelmét, mint pl. aki csupán 5 év munkaviszony után nyújt be ugyanilyen kérelmet.

A hatóság akkor is hátrányos megkülönböztetést alkalmazott indítványozóval szemben, mikor figyelmen kívül hagyta, hogy 1994 óta, mióta rokkantnyugdíjasnak minősült további állapotromlása következett be, ugyanis a periratokhoz csatolt hatósági bizonyítványok is kimondták, hogy végleges állapotú rokkantnak minősül, felülvizsgálata nem szükséges és önálló életvitelre nem képes. A Kúria a társadalombiztosítási határozatokat is hatályon kívül helyezte az előző eljárásban, így a hatóságnak ezeket az iratokat kellett volna alapul vennie az ellátás összegének kiszámításánál, ehelyett inkább jogkörén túlhelyezkedve teljesen iratellenes megállapításokat tett és jogsértő határozatokat hozott.

Az Alaptörvény XXIV. cikk 1, 2 bekezdésében és XXVIII. cikkében 1, 7 bekezdéseiben foglalt tisztességes eljáráshoz való jog tényleges és hatékony érvényesüléséhez szükséges feltételét képezi indítványozó álláspontja szerint, hogy a hatóságok és a bíróság egy döntés meghozatala alkalmával a lehető legteljesebb mértékében tárja fel a jogilag releváns tényeket, ennek hiányában pontosan ezen alapelv egyik leglényegesebb elemét nem teljesítik, a ténybelileg megalapozott döntésre törekvést. A panaszomban előadottakból és a becsatolt periratokból látszik, hogy a társadalombiztosítási szervek a kérelemben megfogalmazottak és hivatkozott Kúriai ítéletben megjelölt indokokat félretéve, egy teljesen általános, részletes, egyedi indoklást nélkülöző határozatokat hoztak, amelyek indítványozóra nézve hátrányosak voltak. Az elsőfokú bíróság ezen tényállásokat alapul véve pedig azzal, hogy indítványozó keresetét elutasította, további jogsértést követett el.

Indítványozó meggyőződése, hogy a jogszabályi előírásoknak megfelelően, amennyiben a legutolsó munkáltatóját megkereste volna a társadalombiztosítási szerv és a keresetere vonatkozóan adatokat szerez be (Mmtv. 14. §. (4) bek.), akkor a havi ellátásnak összege nagy mértékben nőtt volna és mivel ugyanezen jogszabály 11. §. (1) bekezdése lehetővé teszi, hogy 6 hónapra is visszamenőlegesen is járna az ellátás, további komoly összegtől esik el a jogszabálysértő ítékezés következtében.

Az Alaptörvény 28. cikke előírja, hogy a bíróságok kötelesek a jogszabályokat alkalmazásuk során azok céljával és elsősorban az Alaptörvénnyel összhangban értelmezni. Az Alaptörvény ezen cikkéből az következik, hogy a bíróság feladata a fél jogainak érvényre juttatása, nem pedig annak meggátolása.

Miután a bíróság Indítványozó keresetét elutasította, Indítványozó felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriához. Kérte a Kúriát, hogy a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.069/2018/9. számú ítéletét a társadalombiztosítási határozatokra kiterjedően helyezze hatályon kívül és a 2015. december 13. napjától 2016. június 12. napjáig a D kategóriának megfelelő, míg a 2016. június 13. napjától az E kategóriának megfelelő rokkantsági ellátást állapítsa meg az Mmtv. 14. §. (4) és 19. §. (2) bekezdéseket figyelembe véve.

A Kúria a kérelmet visszautasította a Kp. 3. §. (3) bekezdésére, a Kp. 100. §. (2) bekezdésére és a Kp. 118. §. (1) bekezdésére hivatkozással, mivel az Indítványozó nem jelölt meg befogadási indokot a kérelmében. A fent idézett jogszabályokból semmilyen formában nem következik, hogy az Indítványozónak a jogszabálysértés pontos megjelölésén kívül bármilyen befogadási indok megjelölési kötelezettsége keletkezne. Az jogi képviselők számára elérhető jogtárban megfigyelhető milyen tömeges esetben fordul elő a Kúria ezen visszautasítási gyakorlata, amely Indítványozó meglátása szerint alapjogsértő. A jogalkalmazó olyan plusz kötelezettséget ír ezzel elő a peres felek számára, amely a jogszabályi helyeket elolvasva nem egyértelmű. A Kúria ezen gyakorlata során nem veszi figyelembe, hogy innen már nincs tovább. A fenti indokkal való visszautasítást követően az Indítványozók teljesen kiszorulnak a jogorvoslat lehetőségéből és olyan színben tüntetik fel a jogi képviselőket, mintha azok triviális hibát véteneének, amely amúgy értő olvasással elkerülhető lenne. A jogorvoslat ily módon történő elvonása sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésébe foglaltakat.

Indítványozó értesült az T. Alkotmánybíróság azon döntéséről, - az Mmtv. 33/A. §. érintette - , mely megállapította annak alaptörvényellenességét és felszólította az Országgyűlést, hogy 2019. március 31-ig tegyen eleget jogalkotói kötelezettségének. Indítványozó ugyanabba a kategóriába tartozik, mint az ügyben érintett személy (2011-ben már III. csoportos rokkantsági nyugdíjban részesült), így a T. Alkotmánybíróság számára rendelkezésre áll már olyan döntés, ami Indítványozó által jelen panaszban előadottakat alátámasztja és már hasonló indítványt már az indítványozó javára pozitívan elbírált.

Összefoglalva ismételten megjelölöm az Alaptörvény XXVIII. cikk 1, 7 bekezdéseit, XXIV. cikk 1, 2 bekezdéseit és az Alaptörvény 28. cikkét, mint hivatkozási alapot az ítéletek alaptörvényellenessége tekintetében.

V. Kérelem

Fentiekre tekintettel

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a *Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság* 2.K.27.069/2018/9. számú ítéletének, valamint a Kúria Kfv. X. 37.257/2019/2. számú végzésének alaptörvény-ellenességét és az Abtv. 43. §-ának megfelelően az(oka)t semmisítse meg.

VI. Egyéb rendelkezések:

Indítványozó nyilatkozik, hogy nem kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Indítványozó jogi képviselője mellékként csatolja az alkotmányjogi panasz benyújtására vonatkozó, teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt meghatalmazását.

Az indítványozó nyilatkozik az Abtv. 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Ügyrend 36. § (2) bekezdésére és 56. § (1)–(2) bekezdéseire tekintettel, hogy a személyes adatoknak az Alkotmánybíróság általi közzétételéhez nem járul hozzá.

Az indítványozó az érintettségének igazolásaképpen csatolta valamennyi rendelkezésére álló periratot a 2019. május 10. napján kelt panaszához, melyeket kéri, hogy a T. Alkotmánybíróság a hiánypótlással egységes szerkezetbe foglalt panasz mellékleteiként kezelni szíveskedjen.

Zalaegerszeg, 2019. június 20.

